

padeného usnesení rekursu strany povinné vyhověti a usnesení v části dlužníkem nenapadené potvrditi.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele jednak nevyhověl, jednak ho odmítl.

D ů v o d y:

Pokud stěžovatel opírá své vývody o okolnosti v první stolici nepřednesené, jde o novoty u dovolacího soudu nepřipustné (§ 504 c. ř. s. a § 78 ex. řádu), k nimž nelze přihlížeti. Jinak jest dovolací rekurs bezdůvodný, neboť jeho vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Pokud stěžovatel napadá rozhodnutí rekursního soudu v bodu 2., pokud jím bylo potvrzeno usnesení soudce prvního, jest dovolací rekurs podle § 528 první odstavec c. ř. s. a § 78 ex. řádu nepřipustný. Podle téhož ustanovení mají býti nepřipustné dovolací rekursy odmítnuty již soudem první stolice. Jelikož tak neučinil ani rekursní soud, zůstalo to na dovolacím soudu.

Čís. 10192.

Bylo-li dáno soudní svolení k výpovědi z bytu (§ 1 (2) čís. 9 zákona na ochranu nájemců ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.) vzhledem k prohlášení vypovídajícího, že nahradí nájemci rozdíl mezi vyšším nájemným, požadovaným v náhradním bytě a nižším nájemným, uznaným znalcem přiměřeným za náhradní byt, — nešlo o nabídku vyžadující přijetí nájemcem, nýbrž jest závazek ten pokládati za jednu z vlastností náhradního bytu. Vypovídající jest vzhledem k zásadě poctivosti v obchodním styku povinen tento závazek splniti.

(Rozh. ze dne 29. září 1930, Rv I 1619/29.)

Žalovaná majitelka domu navrhla, by jí bylo dáno soudní svolení k výpovědi žalobců z důvodu užitečnější stavby. Nabízený náhradní byt byl uznán znalci za dostatečný, leč místo požadované činže 7700 Kč ročně, byla uznána přiměřenou činže 5000 Kč. Žalovaná uvedla v podání ze dne 19. září 1928, že jest závazně ochotna, žalobcům po dobu po kterou bude nabízený náhradní byt podléhati ochraně nájemců, nahraditi, oč budou žalobci ročně platiti více než 5000 Kč činže za nabízený náhradní byt podle zákona. Usnesením soudu ze dne 26. září 1928 bylo dáno žalované svolení k výpovědi z bytu. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalované zaplacení toho, co museli zaplatiti v náhradním bytě za činži nad 5000 Kč ročně. Žalovaná vznesla mezitímní určovací návrh, by bylo uznáno právem, že není právního důvodu pro žalobní nárok, ježto nabídka žalované nebyla žalobci přijata ani ve výpovědním, ani v exekučním řízení. Procesní soud první stolice přisoudil žalobcům zažalovanou částku a zamítl mezitímní určovací návrh žalované. D ů v o d y: Názor žalované, že její prohlá-

šení ze dne 19. září 1928 jest nabídkou, jež nebyla žalobci přijata a proto nemusí býti splněna, jest nesprávný. Tento názor by odporoval zásadě poctivosti v obchodním styku (§§ 863, 914 obč. zák.). Prohlášení bylo učiněno právním zástupcem žalované výslovně a právně závazně, když žalovaná, jak sama udává, seznala, že znalec označil činži za náhradní byt za nepřiměřenou, vzhledem k čemuž mohla se žalovaná obávati, že by výpovědní návrh mohl býti zamítnut. Závazek žalované, zaplatiti rozdíl mezi 5000 Kč a 7700 Kč není nabídkou, nýbrž jest jej pokládati za náležitost náhradního bytu, pokud se týče za jeho vlastnost, jež měla podle vůle žalované býti pro soud spolurozhodující v otázce, zda náhradní byt jest dostatečným. Neboť jen soud (§ 1 čís. 9 zák. o ochr. náj.) může uznati, zda jest náhradní byt podle okolností dostatečným, i když se dotazuje znalce k vůli spolehlivějšímu posouzení věci. Pro soud byla při povolení výpovědi, jakž vyplývá i z odůvodnění usnesení ze dne 26. září 1928, podstatně rozhodující okolnost, že se žalovaná zavázala, nahražovati žalobcům roční rozdíl na nájemném a byla tu možnost, že by výpověď nebyla bývala povolena, kdyby prohlášení žalované nebylo bývalo přečteno, a to i podle přesvědčení žalované, neboť jinak by její prohlášení nebylo mělo význam a bylo by zbytečné. Ježto tu tedy není jen nabídka, nýbrž zavazujícím prohlášením měla býti jen založena podstatná vlastnost náhradního bytu, nebylo třeba ani přijetí domnělé nabídky, to tím méně, ano bylo a jest třeba výslovné přijetí náhradního bytu. Na žalobcích nebylo lze žádati, by výslovně a bez prodlení přijali nabídku za řízení výpovědního a exekučního, byliť v nouzi a nemohli a nesměli dáti projeviti svůj souhlas, ježto se museli obávati, že jejich postavení v soudním řízení bude ohroženo a že věc prohrají. Že se opřeli výpovědnímu návrhu i návrhu na povolení exekuce, bylo jejich právem, po zákonu jim příslušejícím. Ostatně byl jejich odpor i proto odůvodněn a nikoliv již předem bezúspěšný, ježto se i jiný obyvatel téhož domu zdráhal vykliditi byt. Odpor žalobců nebyl tedy svévolný. Nezáleží na tom, že závazek žalované, o nějž tu jde, nebyl uveden ve výroku usnesení, povolujícího výpověď. Že závazek nebyl uveden ani v důvodech tohoto usnesení, není správné. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil v podstatě z jeho důvodů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc posouzena nižšími soudy správně. Nelze zejména souhlasiti s názorem dovolatelky, že její prohlášení ze dne 19. září 1928 bylo jen nabídkou, která nemusí býti dodržena, protože nebyla druhou stranou přijata. Nešlo o smluvní nabídku žalobcům, nýbrž o závazné prohlášení co do vlastnosti nabízeného náhradního bytu, k soudu, který měl rozhodovati o návrhu na svolení k výpovědi a který také skutečně vzal toto prohlášení za základ pro své rozhodnutí o přiměřenosti náhradního bytu. Nižší soudy nepochybily, označivše závazek

v onom prohlášení za jednu z vlastností náhradního bytu, neboť náhradní byt podle § 1 čis. 9 zákona o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928, čis. 44 sb. z. a n. jest přiměřeným, je-li, kromě jiného, přiměřeným i nájemné z náhradního bytu (srovnej rozhodnutí čis. 8194 sb. n. s.). S ostatními vývody, jež se týkají výkladu usnesení ze dne 26. září 1928, odkazuje se dovolatelka na výstižné důvody rozsudku prvního soudu, k nimž se dovolací soud připojil a jež i nejvyšší soud schvaluje. Zcela případně uvedl první soud, že odporuje zásadě poctivosti v obchodním styku, snaží-li se nyní žalovaná vyzouti se ze závazku, který tehdy na se vzala sama ze své vůle proto, by tak spíše dosáhla soudního svolení k výpovědi.

Čís. 10193.

Soud jest oprávněn zrušiti dražbu movitosti, shledal-li, že nebyla řádně vyhlášena.

Zrušení dražby z formálního důvodu nepřičí se ustanovení § 367 obč. zák.

Zrušil-li soud první stolice dražbu movitosti, rekursní soud pak k rekursu vydražitele usnesení prvního soudu zrušil a nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele obnovil usnesení prvního soudu, jest vydražitel povinen nahraditi vymáhajícímu věřiteli útraty dovolacího rekursu.

(Rozh. ze dne 29. září 1930, R II 311/30.)

Soud první stolice zrušil dražbu automobilu, provedenou dne 15. února 1930 jako zmatečnou pro vadnost dražební vyhlášky, v níž nedopatřením nebylo uvedeno auto jako předmět dražby. Rekursní soud k rekursu vydražitele zrušil napadené usnesení s tím, že dražba ze dne 15. února 1930, v níž Arnošt K. vydražil automobil za 5.010 Kč, zůstává v platnosti. Důvody: V exekučních věcech E 1245/29, 1739/29, 1748/29, 1914/29 okresního soudu v K., z nichž mezi časem exekuce E 1914/29 byla úplně zrušena, byla k vydobytí vykonatelných pohledávek povolena exekuce zabavením a prodejem movitých věcí a dne 15. února 1930 byla provedena veřejná dražba, při níž vydražil Arnošt K. osobní auto za 5.010 Kč, jež ihned složil. Usnesením ze dne 22. února 1930 zrušil však exekuční soud tuto dražbu prý jako zmatečnou pro vadnost dražební vyhlášky, v níž sice byly uvedeny ostatní zabavené věci jako předmět dražby, auto však nedopatřením bylo vynecháno. Proti tomuto usnesení brání se vydražitel s poukazem k ustanovení § 367 obč. zák., podle něhož se stal neobmezeným vlastníkem vydraženého auta, a navrhl proto zrušení napadeného usnesení. Stížnost jest opodstatněna. Exekuční řád sice ustanovuje, že se dražba oznámí vyhláškou, že v ní mají býti označeny věci do dražby dané podle druhu a že výkonný orgán má se včas před stáním přesvědčiti, zda dražební rok byl řádně vyhlášen (§§ 272, 273 ex. ř.). Názor prvního soudu, že opomenutí ve směru shora naznačeném má v zápětí zmatečnost dra-